

ČAJ



Pro chvíle pohody

KVĚTEN 2022

Časopis Autorů Jičínska

Láska

(úryvek)

Maluješ Kristu křídla
aby si nenamočil chodidla
sama bosá šlapeš v prachu cest
...nastydlá

Tomáš JIRGL

188

Vážení čtenáři,

v májovém ČAJi se jako host představuje
básník z Mělnicka **Tomáš Jirgl**.
Věřím, že Vás jeho tvorba osloví,
jako třeba již úvodní úryvek básně „**Láska**“ na titulní straně.

Květen je zasvěcen poezii, a tak rozhovor poskytl
(společně s ukázkami ze současné tvorby) další básník,
Doc. MUDr. Jindřich Tošner, CSc., profesí lékař gynekolog.
Otázky se točily nejen kolem tvorby,
ale často směřovaly i k medicíně.
„**Psaní poezie je metoda sebepoznání,
hledání priorit pro sebe i pro jiné,**“
říká mimo jiné Jindřich Tošner.

Třetím básníkem je **Václav Teslík**, v Kozojedech, kde žije,
vydal vloni svoji další sbírku („**Sedni si vedle mě**“),
ale již pracuje na další, z nichž nabízí ukázky.

Krásné májové dny přeje

Václav

HOST ČAJe:

TOMÁŠ JIRGL (*1973) bydlí v Kostelci nad Labem na Mělnicku. Původním povoláním agronom, dnes pracuje v administrativě. Téměř celý dosavadní život se zabývá ochranou a výzkumem hmyzu. Publikuje v odborných časopisech. Stejně dlouho také píše beletrii, ale vydávat začal teprve nedávno. Zatím mu vyšly básnické sbírky ***Zpomalené řeky*** (Věra Kopecká, 2019), ***Medovlci*** (Dauphin, 2020) a ***Andělé v ptačích tělech*** (Věra Kopecká, 2021). Často publikuje v poetických sbornících. Vystupuje na literárních festivalech u nás i v zahraničí. Je členem Literárního klubu Pegas Mělník a Obce spisovatelů ČR.



UKÁZKY Z TVORBY TOMÁŠE JIRGLA

Cesta krkonošská

Dlouhé fronty
lanovka se nezastaví
jako kdyby už lidé evoluci
přišli o nohy

Znásilněné hory
vyhubená zvířata
Tetřeva netřeba
Šneci brouci motýli
ať nám zadek políbí

Vodní děla
berou žilám hor krev
Bobová dráha apartmány
a za tím velkým stavenišťem
počítáme s golfovým hřištěm
Jen támhle pod lesem
poslední kus pěkné louky zbyl
To by i Mácha blíl

Myslíte že se
zodpovědní pochlapí?
Tady jde přece o prachy!

Kdyby byl Krakonoš
nakopal by vám prdele!

Slova a kameny

Slova a kameny
dopadají na naše láskohraní
vmísené do dětské kresby

Lesy se válí po kopcích
vynášíme d'áblovo ovoce
stíny kratší a schovanější

Rytířem bez koně
v mezičase
zakletý v domovním štítu
s nápisem „nejsi tu“

Říkáš: „Vole to přece já jsem tvá princezna!“
...a mně se to ...už nějak nezdá

Než

Až dostřihám poslední bonsaj
a Země má na mě otočí svou tvář
namaluji ti rty
Prokrájíme se bolestnou nocí
sex povýšíme na umění
poztrácení vsetouhou
a tak uvěřitelně smrtelní

Ozveš se mi bránou dotyků
jsi něco víc než moje žena
Vpich na temeni hlavy
touha proměněná
ve skon básníka
se smutnýma očima
Pak tichodary

Než se rozjitří
...než přijedou popel...lháři

Sčítání

Tak už se neptám
jak vznikly Spojené státy
ani kam zmizeli indiáni

V jednom městě
...možná spíš v části města
tě stínám břitem noci
a vše do sebe zapadá

Pocity odvázaných žen a psů
odemykáš roztřepeným klíčem
šlíš přílivem
vodou do klecí
v kterých je každý
svého štěstí strojuvdcem

Stíny angreštů
na parkovišti supermarketu
Frajeři v kopřivách
hledající kočičí zlato
Starej Pedro má po tahu
zase v hubě jak v polepšovně
a vše je zdánlivě
jen sčítáním okrasného ptactva

Budu znát odpovědi?

Proč se zjevují
motivy obtloustlého starce
u břehů tvých moří
má Země
a nezachráním tě
sběrem PET lahví?

Jak dostanu na oční
pár slepých kolejí?

Co je to za náhodu
že „láska“ přichází
když mám prachy
a co je to za život
když nás strká do hrobů?

Proč otcové
tak milují své dcery?

Budu znát někdy odpovědi?

On a živé vlajky

Zatáhl žaluzie
a podíval se mi do vlasů jak do svědomí leklý ryby
Chvilí se toulal po dívčích stráních
v zrezlým podzimu se zastavil na párek v rohlíku
a bezděky uhodl všechna přání nymf
...na konci koberce trpaslík olizuje
na zaprášeným glóbusu
západní břehy starého kontinentu

Zrcadlení nahých nohou brunetek
prozrazuje oteplení a krátký klid zbraní
Teď krouží hořícím lazaretem
aby usedl na mé lůžko
vedle hromady neúčinných léků
a rozpovídal se o svém nezkrotném temperamentním mládí

Ovar zašpinil rypáky sedláků ňadra barových umělkyn
i zlost daňových poplatníků a vlajky náhle žijí...

O zemi kde jsem nebyl

Oběšený netopýr
Křídové prsty krejčího když bere míry
na další etapě za štěstím bohatstvím ale jen prstem po mapě

Jsme vlastní slzy s cukrem
v roztřesených stopách kol na blátivé cestě
Dvacet tři úhořů na unaveném břehu bříza která mává a mává

Dívám se z okna na Říp
a spoustu dalších sladkostí
a ještě později skládám matrjošky
Barevné imunní dřevěně nahořklé

Nůžkami v tmách

Ach ona Pane ještě nemá všechny smysly otevřené
rudožízlivě vychytává poslední detaily
na mapě plné kulaků a školních inspektorů
vypíná zašpičatělá prsa
Je gumovou hračkou nůžkami v tmách
myšlenkami potlačovanými cestou na autobus

Vzácný tušení při setkání s bejvalou láskou
Dřevěná chuť tak předůvěrně známá
Přešlapávání za místem v srdci špinavý stopařky
Roztančená a podzimně neklidná
obviňovaná z výroby směšnejch stínů
tahá za šňůrky loutek co jsou námi
Pláče se spuštěnými kalhotkami
a nemůže vidět rozdíl mezi několika nadržnými barvami

Jistěže věří v předsmrtný život
branku má však stále zamčenou...

Drsné léto

Chceš jí lízat...chodidla
že je tvá vyvolená

Protrženou kůží vidíš žebra
V hořícím lese slova jména
a tvá krásná polská žena
tou divočinou napůl...vysvlečena

Sousta hvězdných map
Madona ze dřeva a chtíče
Rande v údolí stoletých jepic

...na konci krvavého léta

Vinen!

Hladil šelmy proti srsti
Vinen!

Stál nahý v kruhu laní
Vinen!

Ve snu líbal Pannu Marii
Vinen!

Ženy miloval a s muži pil
Vinen!

Lákal vlky z temných skal
a Tebe hledat nepřestal
Vinen v plném rozsahu!

...zatím hlídám Tvé spící labutě

Láska

Maluješ Kristu křídla
aby si nenamočil chodidla
sama bosá šlapeš v prachu cest
...nastydlá

Čarokrásná princezna
co se v mužích nevyzná

Slunce s medem
hold oblakům
když nalámeš
chléb tulákům

Jsi čarokvětá divizna
jen se v tobě nevyznám

„Psaní poezie je metoda sebepoznání, hledání priorit pro sebe i pro jiné!“

ROZHOVOR – Doc. MUDr. JINDŘICH TOŠNER, Csc.



Člen SVČS – oblast Hradecko, žije v Třebechovicích pod Orebem.

Důchodce, dříve přednosta Por. gyn. kliniky FN v Hradci Králové.

Lékař, učitel, básník, esejista, nakladatel. Člen literární sekce. V letech 1992–2018 vydával a redigoval časopis Gynekolog. Publikoval 147 vědeckých článků, je spoluautorem učebnic gynekologie a porodnictví.

Vydal knihy esejů: Jak velké ryby chytají gynekologové (2004) a Akreditace kbelíku

(2009) a básnické sbírky Nic se nestalo a Noční vizita (1996), Láskolamy (2015), Bezpečná vzdálenost (2016), Místo dotyku (2016), Šach králem (2017), Nejisté vztahy (2018). Láskolamy a Šach králem byly opakovaně reprízovány v hradeckých divadlech v podobě hudebně poetického recitálu. Šach králem lze shlédnout také na You tube.

- Jak jsi se dostal k literatuře a poezii? Kdy jsi uveřejnil oficiálně svoje první texty?

Na gymnáziu J. K. Tyla v Hradci Králové (tehdy SVVŠ) jsem publikoval první básně v časopisu Vítěz, který jsme spolu se spolužáky založili za podpory skvělých učitelů. Patřil k nim především Václav Vaněk a učitel angličtiny František Vaníček, který mě přivedl k anglické literatuře (Saroyan, Sillitoe, Salinger), ale také k Hrabalovi a Škvoreckému,

Blažkové. Z básníků jsem obdivoval Holuba, Skácela, Holana, Ferlinghettiho, Preverta, Ortena – Kunderu pro jeho Monology

- Byl někdo v rodině literárně činný? Měl jsi nějaké vzory? Byl jsi náruživý čtenář nebo jsi obsahy knih povinné literatury opisoval?

Na střední škole jsem četl opravdu hodně. V rodině mám pravděpodobně i známého ukrajinského dramatika a básníka Michaila Starického, pradědečka, který má v Kyjevě i muzeum. Je to ukrajinská obdoba našeho J. K. Tyla. Problém je, že měl mou babičku jako nemanželské dítě, a tak příbuzenství znám jen z vyprávění babičky a maminky a z neúplného rodného listu. Nenašel jsem nikdy čas, abych se vydal na Ukrajinu pátrat po svém předkovi přímo. Korespondenčně jsem pomoc nezískal. Otec byl Volyňský Čech. Po válce se přes Duklu jako zahraniční voják vrátil do Československa a usídlil v Žatci.

- Máš rád Pecháčkovy knihy a filmy o básnících? Co říkáš na druhý díl odehrávající se na lékařské fakultě? Jak ti dopadla „anča“? Který předmět ti dal nejvíce zabrat?

Knihy jsem nečetl, ale viděl jsme opakovaně všechny filmové Kleinovy „Básníky“. S nostalgií vzpomínám na krásná studentská léta i když jsem moc dobrý student nebyl. Zkoušky, které jiní zvládali lehce, jsem získával s velkým úsilím. Memorování mně nešlo. Anatomii jsem dělal dvakrát. Schopnost abstraktního myšlení, kterou snad mám, jsem ve studiu moc neuplatnil.

- Chtěl jsi být lékařem již v dětství? Nebo jsi měl jiné představy? Proč jsi se rozhodl pro gynekologii a porodnictví?

Já jsem chtěl být spisovatel, malíř, režisér, tanečník. Tatínek (veterinář) pronesl po maturitě klasickou větu: „Nejdříve se staň něčím pořádným a pak si piš a maluj, co chceš“. Maminka byla malířka, ale otce podporovala. Doufám, že se nebála konkurence. Ke gynekologii jsem se dostal náhodou. Po promoci bylo ve FN zrovna volné místo. Navíc jsem správně tušil, že obor gynekologie je nesmírně zajímavý, prospěšný, mnohotvárný. Zahrnuje operativu, hormonální léčbu, onkologii, imunologii i porodnictví. Rád jsem také učil. Velmi jsem si vážil dvou ocenění od studentů jako Nejlepší učitel ročníku. Jednou jsem dokonce dostal super cenu pro přednášející: Srandista roku. Posluchárnu jsem míval při přednáškách vždy plnou. Moje ego se tetelilo štěstím, když mně studenti po přednášce tleskali.

- Vydával jsi časopis Gynekolog. Jak náročné bylo připravovat

odborný časopis?

V roce 1991 přestal na čas dostávat oficiální časopis Československá gynekologie státní podporu a vypadalo to, že budou gynekologové bez místních vědeckých informací. Při všeobecném bédování se mě starší lékařka zeptala, co jsem kromě stížností udělal proto, aby časopis vycházel. Tak jsem vybral z vkladní knížky všechny peníze (17 tisíc) a pustil se do toho. Časopis jsem vdával 25 let. Před rozdělením Československa jsem měl 2200 předplatitelů. Když jsem se v Londýně sešel s šéfredaktorem časopisu Journal of Obstetrics and Gynecology A. Hawkinsem, nechtěl tomu věřit. Slavný časopis vycházel v počtu 450 výtisků.

- Máš nějaké veselé historky ze studia či praxe? Taky jsi něco „přeřízl“ jako Štěpán Šafránek?

Touha po ženách byla velická, ale úspěch jsem neměl. Děvčatům jsem se zkrátka nelíbil. Když se mí kamarádi po mejdanech veselili, já obvykle uklízel a pak je rozvážel domů. Slušníci nebyli v módě. A básníci už vůbec ne.

- Znáš tvoji zdařilou knihu esejů a fejetonů „Akreditace kbelíku.“ Nakonec jsem jeden příběh použil na naší soutěži Řehečská slepice. Nezkoušel jsi delší prózu?

Proza mě lákala. Správně jsem ale tušil, že psaní románu se člověk musí plně věnovat každý den a to bylo při mém zaměstnání, časopisu a starostech o děti nemožné. S poezií je to jednodušší, nevyžaduje trvalou nepřerušovanou práci. Teď zase dělám šéfredaktora Třebechovického Haló a navíc jsem ve stáří poněkud zlenivěl. V rámci zpravodaje chystám knižní vydání fejetonů: Kdo se směje, nepláče.

- Máš rád humor? Jaký druh humoru?

Dobrý humor je lék. Když mně občas někdo říká, že jsem přehnaně vážný, používám bonmot režiséra Menzela: Na tváři hluboký žal v srdci lehký smích. Nemám rád sprosté vtipy, tak jako v básních nesnáším vulgární slova vyvolávající hnus a odpor, kterými se někteří současní básníci předhánějí a ve kterých si libují. Většinou je to póza. Že se jim život nepovedl, nemusí troubit do světa. Fekálie, zvratky, zapáchající sliz, svině, zmrdi, vraždy a gejzíry krve a moči nejsou moje parketa. Kam se hrabou známá Nezvalova slova: „Poezie, která nesnese slovo česnek, je špatná poezie“

- Znáš řadu lékařů či zdravotníků, kteří píšou. Čím to podle tebe je?

Co pro tebe znamená psaní?

Psaní poezie je metoda sebepoznání, hledání priorit pro sebe i pro jiné. Čtenář ocení text, ve kterém se pozná, uvidí zrcadlo svého myšlení a řekne si ano, to se mně stalo, jako bych to napsal já. Psaní je také způsob, jak se dostat do transu z tvorby. Poznal jsem to ve vědě, ale i v malování. Určitě to platí i o hudbě. Je to o soustředění do jednoho bodu a snaha hlouběji ho uchopit, poznat, hledat neznámé. Říkám tomu orgasmus tvorby. Psaní má tak význam hlavně pro mě. Čtenáři jsou vlastně nadstavba i když jsem vděčný, přečte-li si někdo moje texty. V covidové době se básně k čtenářům dostávají ztěžka. Autorská čtení, kde je možné prodat svoje knížky, jsou prakticky nemožná.

- Máš oblíbené básníky, ke kterým se vracíš?

Skácel, Holan, Mikulášek, Žáček. Určitě je jich i víc. Knihovnu mám plnou. Vybírám podle nálady. S prozaiků nejvíce obdivuji Milana Kunderu, Styrona, Faulknera, „Lodge i Townsendovou a Yaloma. Uznávám, že je to dosti nesourodá skupina.

- Co říkáš současné poezii? Čteš sbírky současných autorů?

Současní publikující čeští básníci jsou dvě uzavřené skupiny: „Pražáci“ kolem Tvaru a „Brňáci“ kolem Hosta. Málokoho k sobě pustí. Uznávám, že jsou z velké části dobří. Jen jejich povýšenost je nesympatická. Publikují se navzájem a navzájem chválí. Ostatní jsou venkovani. Zbytek. Jsou-li navíc staří, nemají šanci být publikováni, byť jsou velké časopisy podporované Ministerstvem kultury. Nejde o soukromé tiskoviny. Už mě nemrzí, že k nim nepatřím. Ve vulgaritách vyniká M. Ohnisko, který ovlivňuje výběr poezie pro Tvar. Líbí se mně P. Borkovec, O. Stehlíková, L. Romanská, B. Ždichynec, O. Nytrvá.

- Jsi členem Střediska východočeských spisovatelů. Co ti členství přináší?

Je to prima parta, která se díky Covidu v posledních 2 letech trochu rozvolnila. Dává mně vědomí, že se vzájemně čteme a podporujeme, že naše psaní má smysl. Potkávám se s dobrými autory a kamarády, s Mirkem Skačáním, Františkem Uhrem, Věrou Kopeckou, Evou Černošovou, Marcelou Marboe, Ewou Kubanovou a dalšími. Nepotkal bych se ani s tebou. Velmi si tvoji spisovatelské i organizační činnosti vážím. Cenu má časopis KRUH i tvůj ČAJ, ve kterém můžeme publikovat. Časopisy bývají dostupné v knihovnách. Věra Kopecká organizuje literární činnost na Broumovsku, Vanda Vávrová v Pardubicích, Ivan Baborák v Chrudimi.

Vynikající byla pardubická Partonyma s Jirkou Studeným a Přemyslem Krejčíkem – zkrátka žijeme i bez Prahy.

- Dokázal bys žít někde jinde? Případně kde? Chtěl by ses podívat někam na dovolenou, kde jsi dosud nebyl? Kde se ti na tvých cestách líbilo?

Cestoval jsem po celém světě. Díky vědeckým konferencím jsem navštívil San Francisco, Washington, Miami, Montreal, Helsinky. Pracoval jsem půl roku v Amsterdamu, půl roku ve Švédsku. Dovolené jsem rád realizoval v Řecku. Teď se přes zimu jezdívám soukromě ohřát do Dubaje. Mám tam čas a klid na psaní. Je tam krásně, čisto, bezpečno, teplo, sucho. Pro Omikron je to daleko. Co víc si může stařec přát? V hotelích s cestovkou by mě to nebavilo.

- Část tvorby odráží tvoji profesi. Co ti přináší největší inspiraci?

Práce lékaře moji tvorbu ovlivnila dost podstatně. Víím, co je smrt, utrpení. Poznal jsem cenu života, prožitek beznaděje, cenu pomoci bližnímu. Inspirují mě běžné životy a trable lidí, poznal jsem sílu skutečné lásky, která je všemocná. Při tvorbě si uvědomuji, že napsat jednotlivé dobré básně se občas podaří. Složitější je to v případě sbírky, která by měla mít jednotící myšlenku, gradaci, překvapení jako celek. Jednotlivé básně by měly být řazené jako články řetězu vedoucího na vrchol hory poznání, vzrušení, akceptace nebo odmítání. Ne vždycky se mě to v minulosti dařilo. Mnohé bych napsal jinak. Lépe. Zaplatil jsem nováčkovskou daň i když jsem s psaním začal relativně pozdě. Uznání je motivace k další práci.

- Kdy nejraději píšeš? Dá ti hodně práce text vysedět nebo píšeš na první dobrou?

Při čtení, hovorech s lidmi, při procházce v přírodě si občas udělám poznámku na papírek. Když ho najdu (není to vždy), tak téma buď dopracuji nebo papírek vyhodím. Co se zdá v první chvíli jako dobré, při druhém čtení se jeví jako nicotné. Nevím, proč jsem si takovou banalitu vůbec zapsal.

- Máš ještě nějaké další koníčky, o kterých se moc neví?

Lyžuji, běhám na běžkách, hraji tenis, hrával jsem i golf, ale teď nemám s kým hrát. Jezdím na kole, rád chodím po horách, bohužel čím dál kratší túry. Dříve jsem běhával 10 km. Achilovky mně donutili s během skončit. Stáří by bylo nádherné, kdyby byl člověk zdravý a pořád se mu něco nekazilo. To bohužel omezuje. Uznávám antický přístup k dokonalému

člověku ve smyslu kalokagathie, jednoty krásné duše a těla, krásy a dobra. Snažím se, ale je to čím dál těžší. S medicínou jsem dokázal včas přestat. Je to úspěch ale tvrdý. Když už do nemocnice nepatřím, stal jsem se kutilem, zahradníkem a mistrem v běhání pro něco, trpělivým pomocníkem v rodině. Moje rady jsou vyhlášené v celé ulici (myslím, že je to věta Spejblova).

- Poezie a hudba mají k sobě blízko. Víš, že organizuješ pásma, kde se právě oba druhy umění prolínají. Můžeš nám některá blíže představit?

Hudbu miluji. Mozarta, Chopina, Liszta, Beethovena, Dvořáka. Mám rád operu, balet i jazz. Jen moderní symfonická hudba mě děsí.

Když se ještě nevědělo, co je lockdown, rád jsem pořádal autorská čtení spolu s kamarády hudebníky L. Lichým a M. Dědkem. S herečkami Kristýnou Kociánovou a Martinou Novákovou jsem připravovali literární pásma s hudbou. Bylo to fajn. Mívali jsem 50 až 80 diváků. Po představení jsem intenzivně prožíval každou chvíli při děkovačce na pódiu. Lidé nám upřímně tleskali, byli rádi, že přišli. Teď to chybí.

- S Martou Urbanovou a Bohumilem Ždichyncem jsi v roce 2020 vydal sbírku „Bytost jménem láska.“ Jak kniha vznikala a splnila tvá očekávání?

S výjimkou sborníků poezie, které redigovala Věra Kopecká a Jirka Hrabinec to byla poslední kniha, ve které jsou moje básně. Přestože jsem dělal opakovaně a pečlivě korektury, vydavatel je nerespektoval a mou jednu báseň otiskl dvakrát. Přestal jsem tu knihu mít rád. Můj kamarád Vladimír Pešek říká, že je to super náhoda, splňující smysl konceptuálního umění. No nevím, jestli mě jen nechtěl utěšit.

- Co nového právě chystáš?

V počítači mám básnických sbírek několik. Jen si nejsem jistý, zda svůj význam pro mě už nesplnily a zda má smysl je publikovat. Svých starších básnických knih mám plný sklep. Chybí motivace k vydání, protože nevím, jak knihy dostat mezi lidi. Moje sbírky prodává Kosmas. Za rok 2021 prodal knížky dvě. Na marketingové akce nemám peníze ani síly. Mám radost, že aspoň na Facebooku sbírají moje básně lajky, obvykle od 50 do 100.

Občas slychávám, že bych měl psát veselejší texty. Je to těžké. Stárí a smrt je v mých myšlenkách tak zakořeněná, že snaha po veselém textu končí v křeči nebo dětské říkance. A pak všechno už napsal Shakespeare. I o lásce, kterou pokládám za důležitý smysl života.

Moc děkuji Václave, že sis na mě vzpomněl. Jako správný stařík se bojím, že na mě svět zapomněl. Ješitnosti se člověk zbavuje hůř než medicíny. Porodil jsem asi šest tisíc dětí, operoval stovky nemocných. Dělá mě radost, když se některá z bývalých „svěřenkyň“ po letech přihlásí a poděkuje. Svoje básně zpaměti neznám. Když někdo moji báseň bez papíru recituje, jsem na vrcholu blaha.

Přeji hodně zdaru v další tvorbě i životě a děkuji za rozhovor.

Václav

JINDŘICH TOŠNER

Ukázky ze současné tvorby

Tolik známek

bez dopisů
v zásuvce stolu prázdné obálky
pozůstalost
cestou do sběrného dvora
mizí do dálky

Tvůj hlas na vysokých podpatcích

závrať očí ústa sny
stisk pevné objetí
bez hlesu děkuji že jsi
o krok vpředu po mém boku
cestou ke svobodě
s nebesy

Sehneš se pro pírkó

tvá blůzka vypustí
pár růžobílých labutí
k zlosti zmizí dřív než vypluli
zrnka prachu na očích
semafor žízně po doteku
datum narození
na černé tabuli

Ve stáří se stmívá dřív

šero vrásky utají
líčidla nevydrží dlouho
chci se líbit aspoň ve tmě
nebýt na obtíž
hmat je laskavý lhář
odměním tě sladce
necháš-li se obelhat

Člověk umře

moře se schoulí do klubíčka
hory ztratí lesk
slunce hoří
nepohřbené hýčká
duši pomáhá uletět
bože, jak to vlastně bylo
pozůstalí sklízí stesk
viděli se tak málo
nestačili vysvětlit
co skončilo jen tak
co za co stálo

Tělo má hranice

duše je nekonečná
jsme kruh
život naše tečna

Tak tedy smrt

konec motýla
za týden, za měsíc
nic jiného nezbývá
co bys chtěl víc
skrýš?
klíč!
naději, že se zachráníš?
kdo lehce žil
těžko umírá

VÁCLAV TESLÍK Z NOVÉ TVORBY

Na potoce dnes rostou šípky
dřív rostly statné topoly
proč nikoho to nebolí
že přibývá zde tmavé slívky?
či švestky řekni nebolí
ovoce z rodu Prunus mladé
a kolem hejna stehlíků
i hloh či javor ba i dub
sháním bednáře vidím sud
vtom ve mně mizí všechen stud
už cítím že se ke mně krade
vůně lákavá pálenky
v té vůni hynou milenky
a jiné věci druhořadé
ba nevzniká nám žádná škoda
jen se v kraj vrací nadúroda

Z kostela padaj šindele
nad cestou padnou jasany
lýkohub žere ba i krasci
a kostel hubí jeho správci
a lidské duše zšerelé
když hrají si na velké pány
jsou plodné jako staré panny
ty nebývají veselé
a místo činu rády žvaní
a vítr se dal do foukání
až otřásá se v sanktusníku
kde hlodá parta tesaříků
a všude samá inflace
i hospody jsou bez práce
a panny brání jeho stání
takže se mnoho nestaví
a nemrzne jako když praští
vyskytují se záplavy
nenávisti a silné zášti
však jsou i duše veselé

byť řeší právě exekuci
jsou šťastné jako páni kluci
že nemají? jen když se slaví
nadšeně holé prdele

A mládí sní o revoluci
však já jsem už zestárly kmet
takže mne nelákají kluci
na ústech mír a v srdci jed
stále mne zajímají pulci
a láska hravá z rákosí
kde skrývají se vodní víly
jsou nahé a má touha šílí
a podvlíkačky nenosí
či rozběhnu se za motýly
však končím záhy v rozběhu
a dech popadám velmi stěží
na dálkách už mi nezáleží
a nevyhlížím žádné značky
jen spánek dlouhý za dvě kačky
a sny se spoustou příběhů
v nich ještě svlékám podvlíkačky

Už přežráno jest covidu
tedy zpráv v hloupé televizi
ať všichni mudrcové zmizí
vždyť já do hoven taky jdu
pánové jdeme do hoven
říkával kdysi v jedné krčmě
hostinský jménem Šimurda
když vyháněl nás mladé učně
ba měli jsme už přebráno
Šimurda myslil na ráno
a vysvětlil vše krátce stručně
prostě že všechno má svůj čas
vůně i smrádek a v něm ras



Vzpomínka na 2.Jičínské poetické jaro, které se konalo
ve dnech 18. až 20.května 2007.

ČAJ pro chvíle pohody

č.188, květen 2022, ročník XXI

Vydáno 5. května 2022 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!